

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistalenne.

To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä: Silván, A. (2018). Miehen tarina. Teoksessa Outinen, H., Silván, A. & Savolainen, J. (toim.) Työelämän ulkopuolella Tesoman miähet. Tampere: Tampereen ammattikorkeakoulu. Tampereen ammattikorkeakoulun julkaisuja. Sarja B. Raportteja 102, 91-93.

URL:

<http://julkaisut.tamk.fi/PDF-tiedostot-web/B/102-Tyoelaman-ulkopuolella-Tesoman-miahet.pdf>

11. MIEHEN TARINA

ANNE SILVÁN

”Mä menin peruskoulusta suoraan ammattikouluun. Seurasin isän jalanjälkiä; valitsin metallialan. Kouluaikana tein työharjoitteluja isän työpaikalla. Sieltä luvattiin mulle töitäkin armeijan jälkeen, mut ei niitä töitä sitten ollutkaan, kun pääsin armeijasta. Mä valmistuin ammattikoulusta neljätoista vuotta sitten. Menin ammattikoulun jälkeen armeijaan. Armeija keskeytyi vajaan kahden kuukauden jälkeen, kun sairastuin. Suoritin siviilipalveluksessa loput armeijasta.

Armeijan jälkeen olin työttömänä aika kauan, noin kolme vuotta. Se on ollut sellasta hengailua. Työkkärin kautta olin välillä työllistymistukitöissä, ainakin neljällä eri työnantajalla. Muutin Tampereelle. Neljä vuotta sitten valmistuin koneasentajaksi. Sen jälkeen olen ollut välillä erilaisissa töissä kolmella eri työnantajalla. Ne on olleet sellaisia puolen vuoden määräaikaista juttuja, pisin oli vuoden pesti, varastohommia. Siellä oli erittäin hyvä työporukka, käyn siellä edelleen välillä.

Nyt on menossa kolmas vuosi ilman töitä. Työkkärin ja KELAn kanssa tässä asioita hoidellaan. Siellä hoitelen asioita kenen kanssa tahansa. Puhelimella ja tietokoneella ne hoituu nykyään hyvin. Tietokoneella kun hoitaa, ei tartte välttämättä mennä kenenkään kanssa sinne ihan kasvotusten. Se sopii mulle. Kun pystyn kaikki hoitamaan netin kautta, niin se on kätevää. Aiemmin, nuorena, olikin välillä vähän vaikeita asioita, kun joskus pisti vähän hanttiin siellä, niin tuli karenssia. Mutsi vähän auttoi niissä papereissa, mutta en mä välttämättä halunnut ottaa apua. Olihan se siellä, kun sanoivat, että hae töitä, mut ku ei ole töitä! Kun oppi enemmän tohon sosiaalisempaan kanssakäymiseen, niin rupes luistaan noi jututkin sitte enemmän.

TE -toimiston kautta ei ole töitä tullut. Joitakin työosoituksia muutama, olen niihin laittanut hakemuksia, mutta mitään ei ole kuulunut sen jälkeen. Helpommin saa töitä yksityiseltä puolelta. Mulla oli se info: pitäis kolmen kuukauden välein netissä kuitata, allekirjoittaa se juttu. Ennen sieltä soitti joku. Sit saa taas kolme kuukautta olla rauhassa. En tiä mitä ne tai mä siitä hyödyn. Pitää netissä painaa sitä nappia niin saa rahaa. Rahahana aukeaa, kun painaa nappia, ei siitä muuta hyötyä. Se on ihan yhtä tyhjän kanssa se niitten palvelu. Itse olen hakenut esimerkiksi kursseille. En mä mihinkään vuotta pidempiin kouluihin enää lähde istumaan, koulut on mun kohdalla jo käyty. Elämänkoulu riittää mulle.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

Sossuun ei ole tarvinnut mennä ikinä. Sinne en mene. Omilla tullaan toimeen. Jos ei tulla, niin sit ei tulla. En ota myöskään keltään velkaa. Tullaan taloudellisesti ihan hyvin toimeen muijan kanssa. Molempien vanhemmat auttavat tarvittaessa. Joskus ollaan kavereiden kanssa autettu toisiamme. Olen korjannut kaverille jotain konetta ja kaveri antanut vastapalveluksena vaikkapa kyydin jonnekin, semmosta hyvin pientä. Työttömän terveystarkastuksessa olen käynyt viimeksi varmaan yli kymmenen vuotta sitten, tai oliko se koneasentajakoulutuksen aikana. Ei ole sinne kutsuja tullut.

Mun päivät on sellaisia peruspäiviä; alkaa aamulla puuron keitolla ja kahvilla. Sitte muksut kouluun tai kerhoon. Sitte katon telkkaria, ulkoilen tai teen reissuja johonkin. Puolilta päivin on sitte ruuat, kolmelta välipalat, viideltä ruoka ja sitte iltapalat. Sen jälkeen muijan kanssa kahestaan katotaan telkkaria. Se on iltatunnit meidän omaa aikaa siinä. Yleensä tulee valvottua puolille öin, mutta olen tottunut siihen, että aamulla herään kumminkin seittemältä. Ei sitä vaadi unta enää niin paljoa. Kyllä mä sinänsä olen töihin valmis lähtemään; olen tottunut siihen, et vaikka valvon myöhään, herään kumminkin aamulla aikaisin. Kuudelta herääminen ei oo mikään ongelma mulle. Työttömistä on se kuva, et on väsynyt ja aamulla nukkuu kymmeneen. En muista koska olisin viimeks nukkunut yli kahdeksaan. Se on väärä käsitys aika monella työttömistä, et ne on loisia, jotka verorahoilla pyörii. Välillä hävettää sanoa, et on vaan työtön. Mieluummin sanon, etten kerkee, kun lähden iltavuoroon. Se on miehekkäämpää, kivempaa sanoa.

Mulle tärkeitä ihmisiä ovat vaimo, lapset, porukat ja kaverit. Siinä ne on. Mulla on paljon kavereita ja niitä on tullut lisää Tampereella asuessa. Ei ne mun kaikki kaverit ole ihan lähettyvillä, mutta välillä vietetään viikonloppuja yhdessä; pidetään korttipeli-iltoja ja saunotaan.

Tulevaisuutta kun ajattelen, niin kaks asiaa puuttuu, muuten ois kaikki hyvin. Työpaikka ja omakotitalo, siin on mun kaks haavetta. Muut haaveet onkin jo toteutuneet vuosia sitten. Ne muut oli, et saan olla isä ja pääsen naimisiin. Ne molemmat mulla on, ja lapsiakin enemmän kuin yks. Kyllä mä töihin haluaisin. En mä muuten ois työhaastatteluisakaan käynyt, mä haluan töihin. Ala vois olla metalliala, puupuolikin käy, kumi- ja muovipuolellekin olen hakenut. Kyllä se työpaikka jossain vaiheessa hoituu. Monella muullakin on käynyt samalla tavalla kuin mulla. Ollut monta vuotta työttömänä ja sit jossain vaiheessa: yes, mä sain vakkariapaikan! Itekin olen miettinyt: kun mä voisin joskus skoolata sille, et olen saanut vakkariapaikan jostain. Se on nykyään aika harvinaista. Ennen se oli todennäköistä. Kun isäkin aikoinaan meni töihin, niin se lopetti koulun kesken ja meni heti töihin ja oli eläkeikään asti samassa firmassa töissä. Teepä nykyään sama. Meidän ikäluokassa ei ole kukaan semmonen. Ainakin kymmenen kertaa mäkin olen vaihtanut paikkaa kahdenkymmenen vuoden aikana. Osa-aikainen, määräaikainen, osa-aikainen, kesätuuraaja...”

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

Miehen tarina on kirjoitettu kesäkuussa 2017 toteutuneen nauhoitetun haastattelun pohjalta. Tarinan mies sai syksyllä työpaikan. Hän oli puoli vuotta aiemmin hakenut vuokrafirmasta töitä. Silloin ei täpännyt, mutta nyt vuokrafirmasta soitettiin hänelle ja tarjottiin työpaikkaa metallialan yrityksessä. Ensin hän kävi vuokrafirman haastattelussa, sitten yrityksen haastattelussa. Alle viikon kuluessa vuokrafirman yhteydenotosta hän aloitti työt. Ensin tehtiin neljän kuukauden työsopimus, mutta jo siinä vaiheessa kerrottiin vakituisen työpaikan mahdollisuudesta, jos työt sujuvat. Marras-kuussa mies sai työpaikan viikkopalaverin jälkeen tietää, että työt jatkuvat jouluvapaiden jälkeen tammikuussa vakituudessa työsuhteessa. Tarinan mies on skoolannut sille, että sai vakkariapaikan! ///

*Työpaikka ja
omakotitalo, siin on
mun kaks haavetta.
Muut haaveet onkin
jo toteutuneet vuosia
sitten. Ne muut oli,
et saan olla isä ja
pääsen naimisiin.*

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11